

Т  
Е  
О  
Д  
О  
Р  
М  
А  
Р  
К  
О  
В



A  
l  
t  
e  
r  
P  
r  
o  
s  
p  
e  
c  
t

Теодор Марков

***ALTER PROSPECT***

Разказ

ИК „Организация за равенство и развитие на обществото“ 2011

**<http://www.teddymarkov.com>**

Дизайн на корицата Теодор Марков

Published by Teodor Markov at Smashwords.

## ПРОЛОГ

Очаквахме, че имаме много време, преди да се случи немислимото. Хилядолетия за нашата цивилизация, за да умре или процъфти. Но през 2038 година група астрономи установили, че след 9 години земята ще бъде изпепелена от собственото си светило – Слънцето. Първите, които чули за заплахата били лидерите на световните корпорации. Веднага след това се състоя първата среща на затворени врати, в която взеха участие ръководителите и акционерите на най-големите компании от САЩ, БРИКС, Океания и Европейският съюз. Тя беше посветена на климатичните промени и сушата в Европа. Но всъщност това, което не беше известно на нас – обикновените хора, е че на нея тези, които притежаваха властта се съветвали как да се спасят.

През 2042 година започна космическата програма на име „Alter Prospect”, чиято цел беше да изгради високо в земната орбита изследователски град. По този проект работиха хиляди хора от цял свят, а над него бяха издигнати лозунги за единство и солидарност между народите. Веднъж готова, обаче, тази космическа станция се превърна в спасителен сал за богатите. Докато ние разберем, че ще бъдем изоставени, вече беше твърде късно. На космическия кораб успяхме да се качим само малка, организирана група от около сто човека.

Alter Prospect беше населен с около тридесет хиляди души. Две трети от тях бяха купили мястото си на борда му, а останалите бяха част от по-нисшите касти на служителите. Имаше нужда от персонал, който да управлява кораба, инженери и най-накрая – служители, които да чистят, събират и преработват отпадъчния продукт. Най-важното за богатите беше те да запазят статута си на кораба. За тази цел се създаде полиция, в която намериха място бедни и онеправдани хора от земята, които да гарантират, че парите ще задържат стойността си в новия свят. Те бяха добре тренирани по специална програма – както физически, така и психически.

## ALTER PROSPECT

В тъмната каюта светлината на милиарди звезди галеше чертите на спящо момиче, вече млада жена. С присвити колене, тя лежеше на лявата си страна и се беше обърнала към илюминатора, стискайки в дланите си единия край на сиво одеяло. Гладката ѝ кожа бе в бледи нюанси, контрастиращи се с розовите ѝ устни, гъстите мигли и дългата черна коса. Зелените ѝ очи потрепваха под клепачите, докато тя сънуваше спокойно – с поглед, устремен към картина на прекрасна далечина. И както си спеше, протегна плахо едната си ръка, за да пресъздаде жест към любим човек, който вече живееше само в сънищата, а след това колебливо отново отпусна пръстите си.

В каютата сенки и недовършени очертания от многобройни предмети изобразяваха малък, но съставен свят: живеещ, мислещ, понякога и дебнеш; пълен с фигури и силуети, които човешкото съзнание би отъждествило с прекрасни или ужасяващи фантазии. В тъмнината истинската им същност се преобразяваше и те принадлежаха на един нов, завършен свят. Най-близо до главата на момичето бе разтворена книга, която шепнеше думи, издишани с дъвен въздух, затворен между кориците ѝ. Тя беше последното нещо, до което Каси се бе докоснала, преди да заспи.

Прозвуча сигналът за събуждане и светлините плавно преобразиха стаята както прожекторите разкриват декора на театралната сцена. Рафтове с книги скриваха сивите метални стени и придаваха старомоден уют. Пространството в каютата беше на предела да стане клаустрофобично. И вътре би било потискащо, ако през илюминатора не се виждаше ярката мъгла от плуващи звезди – изход на съзнанието към безкраен простор.

Навсякъде бяха пръснати странни предмети от различни епохи и територии на земята: като например котките за катерене на дядо ѝ, когото тя помнеше от детството си като планинар, влюбен в суровата Аляска; на едно шкафче пък, на поставка, стоеше парче мътно розов кристал с размерите на яйце – това беше къс хималайска сол, която и тя самата не помнеше откъде има, но от нея усещаше далечен аромат на солни изпарения и екзотични вкусове. Вещите съвсем не бяха от най-красивите или ценните, но за нея те бяха асоциация, която подпалваше въображението и правеше спомените ѝ за земята още по-наситени.

Каси разтвори клепачи и с ръка отмести кичур коса, разпилял се върху лицето ѝ. Ирисите ѝ бяха пъстри – с цветовете на планетата земя, наблюдавана от космоса; а по светлата ѝ кожа бяха пръснати, като на звездна карта, бледи лунички. Косата ѝ беше също толкова черна, колкото в тъмнината. Имаше правилни, остри черти, подчертани от устните и тъмните ѝ вежди. Тя постоя неподвижно за момент – съзерцаваше света на новия ден, както го правеше всяка сутрин от дванадесет години.

Още с първата си будна въздишка Каси отпрати своите мисли към Борис. Бяха изминали повече от три седмици от тяхната последна целувка. От тогава двамата не можеха да общуват по какъвто и да е начин един с друг и причината за това беше в дейността, с която се занимаваше нейният любим. Каси не знаеше какво точно върши той, но знаеше, че милицията на кораба би могла да го залови и осъди. Той я беше предупредил за това, без да ѝ сподели подробности, за да не я поставя в опасна ситуация. Тя, от своя страна, се опитваше да не фантазира отговори на хилядите въпроси, които понякога я будеха вечер.

Каси знаеше, че на Alter Prospect има случаи на диверсия – прекъсване на транспортни потоци или пък покушения над хора от управляващия елит. Всички информационни източници ги представяха като дело на някой екстремист, който е организирал около себе си малка група от „нелегални“. Дори съществуваше официална

версия, че те са умопобъркани фанатици, които вярват, че проектът за спасение от земята е против природата и желаят да го унищожат.

От тези мисли, по гърба ѝ плъзна студено вълнение и тя настръхна. Същия ден двамата си бяха уговорили среща, но Каси знаеше, че за да се срещне с любимия си, ще трябва да премине през много предизвикателства. Постоянно си повтаряше, че това именно е чувството, което изпитват героите в книгите, които четеше – мислеше за този начин на живот като за чук, който разбиваше порцелановата кутия на еднообразното ежедневие. Но в действителност той бе предизвикателство за ума и духа и Каси не осъзнаваше опасностите, които я грозяха. Предпоставка за лекомислието беше също така баща ѝ, който като главен капитан на кораба, със своето високо положение, бе успокоение за чувството и на неуязвимост.

Чу се сигналът за повикване по дуконов връзка – баща ѝ искаше да се свърже с нея преди да застъпи на смяна.

– Татко? – думите ѝ бяха сигнал, че приема обаждането.

В същия момент в единия от ъглите на стаята се появи фигурата на баща ѝ, който стоеше неподвижно, скръстил ръце зад гърба си. Беше облечен в бялата си капитанска униформа и сложил черно-бялата фуражка. Лицето му беше безизразно, освен едва забележимия намек за усмивка. Това беше просто холограма, запаметена в устройството. Тя не копираше човек в реално време, а просто представляваше триизмерен десет секунден запис, който се повтаряше отново и отново. Изображението беше непрозрачно, с пъстри цветове и реалистични контури. И въпреки, че не изобразяваше настроението на събеседника, то оставяше силно впечатление за неговото присъствие.

Когато видя това изображение, Каси взе якето на униформата си и с досада го хвърли върху устройството, което спря да прожектира.

– Каси, здравей, момичето ми!... Крайно време е да запишеш свой образ за холограмата, искам да те виждам, когато си говорим.

– Предпочитам да се виждаме на живо, татко! Така е смущаващо. А ти все нямаш време...

– Знаеш, че не зависи от мен. Говорили сме много пъти.

– Знам, просто... чувствам се все по-самотна.

– Напоследък не сме прекарвали никакво време заедно. Затова ти приготвих изненада. Днес в 08:00 часа. Чакам те на мостика.

– Днес?... Днес не мога, татко. Не може ли да се видим утре?

– Как така? С какво си заета днес?

– Ами... мои си задължения, нали ме знаеш! Правя си проучвания и съм по средата на нещо важно.

– Казваш ми, че не можеш да прекъснеш работата си с онези книги, така ли? – гласът му стана по-дълбок. – Каж ми, какво става?

Каси разбра, че тази лъжа не е достатъчна, за да спре упорството на баща ѝ. Но тя не можеше да отложи ангажимента си, който имаше към Борис.

– Има едно момче...

– Момче? Не си ли малка за срещи?...

– На 19 съм!

– Как се казва?

– Не го познаваш.

– От периферните палуби ли е?

– Ами да..., естествено! – тя завъртя очите си.

– Знам ли те, понякога имаш странни предпочитания. Честно казано нямаше да се изненадам, ако е някой от центъра. Каж ми родителите му как се казват.

– Татко, не задълбавай, моля те... Обещавам ти, че няма за какво да се притесняваш. Ние сме просто... приятели. Знаеш колко съм самотна тук!

– Каси, много добре знам на какво са готови самотните хора. Затова ме остави да се притеснявам като всеки родител. – Той направи пауза. – И все пак, сигурна ли си, че няма да можеш да отложиш срещата си с него с един ден?

– Съжалявам...

– И аз. Днес ще преминем съвсем наблизо до мъглявината KL-198 и исках да я наблюдаваме заедно. На теб много ти харесва да гледаш пасажа на мъглявините.

– Така е, но...

– Добре... До следващия път тогава.

– Нямам търпение!

Връзката прекъсна.

„Предателка!“ – като вик мина през главата ѝ.

След като излезе от санитарната кабина, Каси облече униформата си. Всички на кораба носеха дрехи с цвят, съответстващ на статуса им, и единствено богатите можеха да се обличат в дрехи по свой вкус. Каси носеше синя униформа, състояща се от панталон и яке, като по ръкавите минаваха две златисти линии.

Когато беше готова, тя взе своя личен чип от нощното шкафче и го огледа с любопитен поглед. Чипът беше универсално средство на кораба. Използваше се за съхранение на данни, като идентификационен документ, платежно средство, личен подпис, ключ; и само притежателят му, като той измерваше нормите на волята му, можеше да го използва. Това беше и единственото средство, с което тя можеше да стигне до своя любим.

Преговори плана, който трябваше да изпълни стъпка по стъпка. Не се съмняваше, че ще направи всичко, както я бяха инструктирани в писмото, но ѝ предстоеше да се сблъска с хората. Ето, че момичето, което обичаше усамотението бе забелязано; беше въввлечено в тази странна игра на живота. А тя предпочиташе измислените герои, които живееха по правилата на жанра и често бяха предвидими с техните характери. Затова и прекарваше толкова голяма част от времето си с любимото си хоби – да сканира и обработва книги, които намираще захвърлени и разпокъсани в складовете. Вземаше ги от там, сканираше ги, а после ги четеше. И така продължаваше да живее стъпила на земята.

Каси рядко общуваше с хора от обкръжението си. Познатите ѝ често висяха в кината, които предлагаха нещо повече от двуизмерно преживяване – всяко кино използваше система, която влияеше на емоциите на хората. Тя, обаче бе още примитивна и стимулираше най-вече чувствата за страх, гняв, радост, симпатия, желание. Това водеше до пристрастяване на младежите, които в последствие не откриваха нищо друго, с което да разнообразят ежедневието си. А Каси обичаше да слуша музика през времето, когато се разговарваше. Харесваше фото музиката – нов жанр, възникнал през 2020, в който освен звукови инструменти, светлинните пулсации също се използваха като участници в произведението. По този начин се получаваше творение от светлина и звук взаимосвързани в хармония, която не би съществувала ако липсваше някое от тях.

Когато момичето излезе навън, видя електротехника, който с преносимо устройство поправяше нещо в локалната система. Той седеше в малка, тъмна стаичка

покрай коридора, заобиколен от мигащи светлинки. Беше възрастен, но все пак доста чевърст за леко прегърбената си фигура.

– Здравей, Джо. – поздрави го тя с ведър глас.

– Каси, радвам се да те видя! Как си, момиче?

– Не се оплаквам, Джо.

– Румените ти бузи те издадоха! Не искаш да ми кажеш кой е?!? Добре! Няма да питам!

– Знам, че няма да попиташ! – усмихна се. – Казваш ми го от поне един месец.

– От тогава ми се струваш страшно променена.

С поглед той ѝ намекна за червилото, което бе сложила върху розовите си устни. То я правеше много очарователна – лицето ѝ бе лъчезарно като в онези слънчеви дни на земята, когато през зимата всичко изпъква на фона на яркия сняг. Въпреки, че не зарадва Джо с отговор на риторичното му заявление, подари му усмивка, сякаш на роднина.

– Трябва да е някой много специален, щом те кара да изглеждаш така!

– Да! Понякога дори ми се иска да не е чак толкова специален.

– Ще ми се да се запозная с него.

– Може би, съвсем скоро ще се запознаеш.

Каза му „довиждане” и продължи по коридора.

Както всички помещения в елитната част на кораба, и коридорите бяха покрити с шарени тапети с маслено зелен цвят, а до тях бяха поставени класически мебели от махагоново дърво. По стените висяха картини на известни художници от романтизма, спасени от обречената земя, а от високите тавани се спускаха красиви полилеи. Подът пък бе застлан с пъстри, меки килими. Вървейки по тях, човек не би предположил, че се намира на космически кораб с метален скелет. Конструкторите и дизайнерите не се скъпяха да съберат най-ценните неща от Земята – от естествените ресурси, до произведенията на изкуството. Всички те бяха извлечени от музеите, опаковани и качени на товарни совалки, които в последните дни излитаха по няколко на час. Естествено най-ценните неща отрупваха кабинетите на богатите.

Преди време, тогава Каси беше на седемнадесет, с баща ѝ посетиха каютата на някой важен човек, който по съвпадение също бе заедно с дъщеря си по това време. Апартаментът му беше от няколко стаи, които бяха огромни в сравнение с каютите на екипажа. Но най-красивото бяха огромните прозорци, които разкриваха главозамайваща гледка навън към космичното пространство.

Ярък спомен ѝ остави колекцията от антични елински артефакти, която господинът имаше във всекидневната си. Вниманието ѝ грабнаха, със своята необикновеност, колекцията от златни маски. Първото впечатление, което те направиха на Каси бе зловещо – на черния фон изглеждаха като изсъхнала кожа на мумия – сплесната и деформирана. След това обаче, забеляза красивата златна изработка и живите черти, които маските притежаваха – металът излъчваше безвремие и чистотата. Момичето постоянно си представяше как вади маската от стъкларията и я носи до някой илюминатор, за да покаже на мъжа, чиито черти тя бе запазила, пътешествието, което той е изминал – както през пространството, така и през времето.

– На баща ми маските! – някой изписка зад нея. – Все го карам да си сложи някоя от тях, за да се посмеем малко, че тук и без това е адската скука.

Момичето беше височко, с прекалено къса, равна по дължина, руса коса, която ѝ стоеше някак грубовато, а иначе красивото ѝ лице бе изписано от тънки бръчки под очите. Те имаха много изморен вид, най-вече от преживяването на толкова много филми.

– Ти к'во правиш по принцип?

– Ами...

– Ясно, и ти скучаеш. Някой ден ще те взема на кино с компанията, нищо, че си от по-ниската класа, ще се впишеш! – Намигна ѝ и тръгна да излиза. – Тате, отивам на кино с момичетата!

Бащата нищо не каза на четиринайсет годишната си дъщеря, а просто я изгледа изпод вежди.

– Все тая! – промърмори тя и затръшна вратата.

Каси отново бе потънала в своя свят, когато усети, че някой я наблюдава. Обърна се, за да види господина, който я изгледа от глава до пети, а след това си състави мнение за слабото ѝ младо тяло. Беше оставил документи, които баща ѝ да чете и се приближи до нея.

– Маската е на Агамемнон – най-ценното ми притежание. Гордея се с нея. Свързвам я с Илиада. Чела ли си Илиада? – Каси нямаше време, а и желание да отговори. – Трябва да я прочетеш. Тази история ми беше вдъхновение още от малък. Когато ми беше трудно се сещах за героите на Омир и се справях, а когато си мислех, че е невъзможно, сещах се за находчивостта на спартанците и пак се справях... – замълча. – Така се постигат успехи, момичето ми... Велико произведение!

Избълва дим от пурата си с аромат на ванилия, с който целеше да я плени.

– Баща ти е умен, знае как да се грижи за теб.

Този човек вече ѝ беше отвратителен, а на всичкото отгоре се приближи на педя от нея.

– Няма да те лиши от нищо. И аз не лишавам моите деца от нищо, ама виж ги – не са като теб! Никаква благодарност! Ще ги разбереш тези неща... Като му дойде времето!

Каси кимна без да отдаде прекалено голямо значение на неприятната ситуация. Обърна се към маската, лице в лице със вечния воин и се замисли за неведомите пътища, по които пътуваха всички хора на този космически град.

Спомените за гостуването в онзи кабинет и неприятния човек минаха само като вятър през ума на Каси. Тя мислеше единствено как по-бързо да премине през препятствията и да приближи момента, в който ще се остави да бъде притисната към своя любим.

Асансьорът се спусна към по-централните палуби и слезе на пуста станция. Още с първата си крачка Каси усети, че там гравитацията е по-слаба. Беше странно да изпита тази разлика, но с нея бързо се свикваше.

Стените на работническата палуба бяха бели и стерилни. Тъй като нямаше нищо, по което човек би се ориентирал, по тавана бяха закачени табели с различен цвят, изписващи номера на коридора. По пода тук-таме се търкаляха непочистени опаковки от вакуумирана храна, която бе основното ястие на работниците. От някъде постоянно се чуваше паразитна мелодия. До всяка порта на коридор имаше място, в което да се чекира личният чип. По този начин, хора от ниската класа можеха да напуснат мястото само с разрешение. И ако някой от тях не се завърнеше преди крайния срок за това, за него следваше наказание.

На станцията, където се беше озовала Каси, имаше единствено двама военни с автоматични пушки, които се разхождаха лениво и си приказваха. Въздухът беше студен и докато единият пушеше, другият потриваше ръце, за да се стопли. Щом видяха синята униформа на Каси, с почуда се втренчиха в нея. Не бяха свикнали да виждат някой от високата класа да слиза долу. Още повече само момиче!



Момичето се опита да намери с поглед някой цивилен, но такъв нямаше. По това време всички от тази палуба имаха почивка. В точно определен час, обаче, вълна от работници щеше изведнъж да се разлее по всички коридори – знак, че работното време на смяната от другата палуба е свършило и е дошло време да застъпят. На кораба нямаше дни и нощи, тъй че графици бяха разделени така, че палуба едно да спи, докато палуба две работи и обратното – постоянен механизъм като туптящо сърце, което не оставяше тялото да изстине. Когато Каси най-накрая се размина с възрастен мъж в бяла престилка, той залитна към нея и за малко да се сблъска. „Сигурно е бил на смяна досега”, отсъди тя по отеكلите му очи.

Продължаваше да среща военни почти на всяко кръстовище и всички я изглеждаха с почуда. Притеснението ѝ беше на път да прерасне в паника от втренчените им очи, приковани върху нея. Виждаше ги като хищници, които вече са набелязали своята жертва и внимателно начертават тактиката си. Струваше ѝ се, че изходът от тази игра е ясен, но те нарочно я оставят да се измъчва от неизвестността, както котката се наслаждава от победата си.

Но Борис я уверяваше, че тя ще се справи! Каза ѝ, че няма да е по-трудно от предишните пъти. Само, че тогава срещите им винаги бяха на периферните палуби, а той винаги успяваше да стигне до там без да събуди нежелано впечатление. Тогава Каси усещаше опасността, но не и по този начин. Тогава не беше сама. А сега имаше чувството, че тези войниците я изяждат с погледите си. Опита се да не се озърта, но нервно ускори крачката си. Походката ѝ стана несдържана и тя самата имаше чувството, че ще се препъне.

За да стигне до мястото на срещата, Каси трябваше да премине през един от пропуските за работници. До тогава имаше около половин час и се спря на площадката пред машината за напитки, за да си вземе чай и да почака. Кафенето представляваше малко разширение в коридора, където бяха наредени високи масички и столове.

Щом седна, забеляза, че млад войник, на около петнадесет метра от нея, я наблюдава, като рядко отклоняваше погледа си от нея. Това притесни Каси и тя се стараеше всячески да се преструва, че не го забелязва, но погледите им често се срещаха. Тя отпиваше често от чашката, а погледът ѝ шареше в опит да намери основание да се спре върху нещо друго. Сега вече всичко ѝ изглеждаше невъзможно, чувстваше, че всяко свое действие като грешно – като стъпка към залавянето си. Знаеше, че синята ѝ униформа, беше единствената причина все още да не е подложена на разпит.

След десет минути вече беше свела гузен поглед и се изкушаваше да провери за пореден път часът, за да разбере колко още от тази мъчителна вечност ще трябва да изтърпи. Реши, че най-добрият начин ще е да се абстрахира от настоящето, затова започна да си мисли за Борис и за тях двамата. Искаше ѝ се всичко това да приключи и те двамата да са свободни да се срещат. Щеше да говори с него по този въпрос щом се видят. Прекалено дълго тя отбягваше да се интересува от неговата личност и се оставяше той да избира какво да ѝ споделя и какво да премълчава. Но той внасяше радикална промяна в живота ѝ, а това не можеше да става без нейното съгласие. Обичаше го. А тези мисли, наподобяващи договаряне освен друго, бяха породени и от загриженост за неговия живот. Тя беше уверена, че само да поиска, той можеше да се откъсне от настоящата си дейност и да приеме нова самоличност, с която двамата да получат шанс за връзка.

Вой на сирена я събуди от мислите ѝ. Малко след това съседните врати се отвориха, от тях започнаха да излизат потоци от хора. Каси усети как напрежението сякаш избликна и нещо вътрешно я разтреса. Почувства се изтощена, на все пак не

изгуби време и под прикритието на тълпата се наведе и изпод машината за кафе извади бяла престилка, в каквито бяха облечени всички около нея. Престилката беше оставена, точно където ѝ бе казал Борис. Наметна се бързо с нея, а след това пхна косата си в работната шапка. Надяваше се, че ще успее да се изплъзне от подозрението на войника и продължи в посоката, в която вървяха всички. Все пак любопитството я чоплеше, затова се обърна назад и за нейно съжаление видя, че войникът също си проправяше път през тълпата. Сърцето ѝ заби лудо. Веднага си помисли, че той иска да я задържи за разпит.

Трябваше да се присъедини към новия поток от работници, които щяха да се отправят към работните си места. Когато тълпата започна да оредява, тя си помисли, че няма да успее, но тогава се чу втората сирена. В съседния успореден коридор се образува друг поток от хора. Трябваше да се присъедини към тях, но я делеше отсечка от около тридесет метра, на която нямаше почти никого.

– Госпожице! – Някой извика зад нея. – Полиция! Заповядвам ви да спрете!

Всички около нея се спряха и започнаха да се споглеждат, но това, което наистина изплаши Каси бе колко близо се чу гласът на униформения, и без да се обръща назад хукна, за да намери спасение. Стига да я хванеха, наказанието не ѝ мърдаше. Щяха да я подложат на безкраен разпит, в който щяха да я питат за мотивите ѝ. Поставяше в опасност и Борис, и баща си...

– Спрете!

В последния момент чу силен трясък зад себе си, но не се обърна, а продължи и се сля с тълпата. Военният се бе блъснал в една количка за рециклиран материал, която Каси успя да подмине. Когато погледна назад, видя, че той проверява документите на жена, която страшно приличаше на нея самата. Отдъхна си, че има известна преднина, докато военният разбере, че това не е тя.

Най-сетне стигна до пункта за чекиране. Нареди се на опашка от чакащи хора. Нейният чип нямаше разрешително да влезе там, но приятел на Борис го беше хакнал и Каси за пръв път щеше да пробва дали ще подейства. „Действа безотказно!“ уверяваше я той. Но в онзи момент тя се чувстваше като изправена пред голямо предизвикателство. Беше разколебана от притискащите я обстоятелства.

Дойде нейният ред. Тя плъзна картата, но лампата светна червено и въртящата се врата не я допусна, потвърждавайки най-страшните ѝ опасения. Пробва отново, но отново не стана. Хората зад нея започнаха да я зяпат. Мислите заподскачаха лудо в главата ѝ: „Хайде, моля те! Пусни ме! Пусни ме! Пусни ме!“. Изведнъж се сети: „Трябва да се успокоя. Картата засича вълнението ми!... Добре, всичко е наред...“

– Хайде, госпожице. Бавите ни! Ще извикаме охраната! – Зад рамото ѝ се разнасяха нервни гласове. От напрежението една сълза се стече по бузата ѝ, а ръката ѝ се разтрепери.

„Успокой се! Моля те, сърце, успокой се!“ Реши да опита за последно, а след това да тръгне да бяга. „Зелено!!! Да! Благодаря ти!“ Вратата се завъртя и я пусна вътре. Щом премина през нея Каси се поспря, за да се успокои. Наведе се и се подпря на коленете си. Затвори очи и се опита да мисли за нещо друго. Това помогна малко и въпреки, че цялото ѝ тяло се тресеше, тя събра сили, за да продължи.

Когато вдигна поглед, Каси видя, че залата беше огромна! Но не това бе най-невероятното. Вътре се беше спотаило едно последно кътче от земята. Още с влизането си, момичето усети меката почва под краката си – също като в нейното детство. Отгоре я обливаше топла светлина и се носеше ухание на нощен дъжд, полял тревите и дърветата. И не беше просто мираж. Космическият кораб беше с тръбовидна форма, която бавно се въртеше около оста си. В едната половина се намираха машинните

отделения, а другата половина, където беше Каси, по цялата вътрешна плоскост на тръбовидния корпус, като килим се стелеха тучни ливади, а в далечината – гъста гора от дъбове, тополи, върби и още, и още. А по средата, захранвано през две тръби светеше ярко изкуственото слънце.

Почувства се замаяна от необятния, жив простор. Прииска ѝ се да гледа цяла вечност, но се събуди от омая и видя, че групата от хора зад нея едва я заобикаляха, за да продължат към работните си места. Всички ѝ хвърляха гневни погледи. Каси се учуди, че те не забелязват обкръжаващата ги среда, а повечето уморено бяха забили поглед в земята. Почти ѝ се прииска да им извика „Събудете се! Вижте тази красота!”, но се отърси от тези мисли и, вече по-спокойна, продължи ведно с колоната.

– Госпожице! Какво сте се заблели, губим време! Ако не искате да докладвам, че спирате работата, по-добре продължете! – някой я предупреди ядосано, макар, че Каси не осъзна с какво точно е засегнала този човек.

– Ела, мила. – Възрастна жена я хвана под ръка. – Не можеш да се ориентираш в тази бъркотия, нали. Върви с мен, за да не ти създават проблеми. Къде си се запътила? Няма да питам как си успяла да влезеш.

Каси усети, че може да се довери на жената, която сякаш прочете страха по лицето ѝ.

– Ами, ако те хванат? Тогава мислила ли си? Ах, вие младежи! Не трябва да рискувате толкова, за да се срещнете!

– Откъде знаете, че отивам на среща?

– Чете се в очите ти.

Каси се усмихна.

– Трябва да стигна до гората.

– Ние всъщност рядко навлизаме в гората – нашата работа е в тези офиси. – Жената показа на Каси стената, която обграждаше залата, и бе обсипана с прозорци на работни кабинети. – От там наблюдаваме и вършим работата си. Ще те заведа до място, където да навлезеш в гората, но трябва да те предупредя, че там има и камери за наблюдение. Внимавай!

– Не знам как да ви се отблагодаря, госпожо!

– Ела ми на гости някой път. 013Г129 – там живея.

Каси знаеше, че това бе зоната, където живееха отлъчените – тези, които бяха оставили семействата си на земята, а те се бяха спасили на кораба. Някои от тях притежаваха достатъчно пари само за себе си, когато купуваха местата на кораба, а други имаха способности, които щяха да са полезни на кораба, но на него имаше място само за тях. Каси отново погледна жената. Доброто ѝ отношение трогна Каси, затова тя се отказа да я съди за това, което е направила, и се зарече, че ако всичко мине добре, ще я посети.

Когато дойде моментът, Каси, прикрита от няколко храста, се отби от пътя и навлезе в гората. Заобиколиха я аромати, светлина и звуци, които за нея бяха почти извънземни. Изплаши се от шарените, мърдащи сенки, които скриваха светлината; изплаши се от разнообразието от цветове, които я оставяха беззащитна със своята наситеност и богатство. Това бе най-необикновеното място, на което щяха да са се срещали и тя очакваше с нетърпение да дойде моментът, в който ще го притисне до себе си и ще го целуне. Затова се насочи към хълма, където бе уговореното място.

Необикновената структура, създадена изцяло от хората, нямаше за цел да краси живота им. Богатите се задоволяваха да се надпреварват по пищност на кабинетите. Личните им притежания за тях означаваха много повече от общото и споделеното, защото им даваха предимство в алчността им да превъзхождат останалите. Затова пък

гората имаше за цел да бъде полезна на хората по друг начин. Тя пречистваше въздуха и водата. Даваше им необходимото, за да произведат храна, да регулират температурата на кораба и още безброй нужди, които тя задоволяваше. Каси знаеше това и любопитството ѝ отдавна се бе насочило натам. Тя обаче събра смелост чак, когато любимият ѝ каза, че ще я чака „в дебрите на неизвестното и красивото”.

Скоро светлините започнаха да гаснат. „Вечерта дойде бързо!” – каза си Каси и се сети, че нощта бе просто асоциация с нейното детство. Там нямаше нощ – имаше само мрак. Все пак усети малка надежда, че щом е възможно да съществува такова място, може би е възможно и някога отново да види залез – нещо, за което безутешно мечтаеше. Залезите бяха моментите, в които тя посрещаше нощта с майка си, когато бе на пет, на шест. Майка ѝ бе убита по време на бунтовете и оттогава Каси носеше огромен товар в сърцето си.

На хълма имаше малка полянка. За да не бъде забелязана, Каси остана скрита измежду дърветата, като само плахо наблюдаваше навън. Слабо течение съживяваше стръковете трева и те сякаш се опитваха да полетят, но оставаха прикрепени към земята. Каси се унесе в мисли за своя любим. В мечтите си тя разруши крепостта на реалността и си представи как двамата водят нормален живот, обратно на земята. Това беше всичко, което тя желаше – да бъдат отстранени всички пречки, застанали между тях и то на всяка цена.

Обичаше да си припомня първата им среща, когато той по неизвестни за нея причини се беше качил на тяхната палуба. Та точно се връщаше от книгохранилището и в ръцете си носеше куп стари книги, някои от които нямаха и корици. Докато поемаше по следващия коридор, иззад ъгъла ѝ връхлетя млад мъж. Книгите се пръснаха по пода, някои се раздробиха на листи. С рязко движение и двамата се опитаха да ги подгонят и бързо да възстановят купчината. Докато събираше, Каси вдигна поглед, за да види кой беше този човек. Тя се учуди на припрените му движения. Никой от познатите ѝ не се държеше така чевръсто и будно, а напротив – движенията на повечето хора бяха мудни и некоординирани, особено на младите. Но не и този непознат. Тя определи, че е на възраст около 25-30 години, с приятно, младо лице, светла, необичайно здрава кожа, и буден поглед, който шареше наоколо и от време на време попадеше върху нея. Устните му се движеха в съответствие с мимиките на лицето му.

– Много съжалявам, госпожице! – чу го да казва тя щом излезе от моментния си унес. – Просто се бях замислил и не очаквах, че ще ви блъсна.

Гласът му беше плътен, макар и младежки. Той изговаряше думите с лек акцент, натъртвайки на „р”.

– О не, аз се извинявам, ако не се бях зарила с тази купчина книги, щях да виждам къде ходя!

Двамата се засмяха. Той, клекнал, събираше страниците на някакъв атлас, а тя, на колене, трупахе книгите.

– Дано да не са унищожени. – каза той.

– Сигурна съм, че ще успея да ги възстановя, все пак, затова съм ги взела.

– Не мога да повярвам, че срещам човек с толкова интересно занимание по тези коридори!

След като всичко беше в предишния си вид, двамата се изправиха.

– Аз също се учудвам, че се срещам с човек... като вас. – Каси заекна, защото наум прехвърляше всички качества на непознатия, които ѝ се щеше да изброи.

– Аз се казвам Нехтян.

– А аз – Каси. Как не съм ви виждала досега.

– Аз не съм особено общителен, рядко излизам. Вижте, Каси, аз трябва да тръгна, но ми кажете, кога пак мога да ви видя.

– За необщителен човек, много сте се разбързали! Разбира се, ще се видим. Живее в 010Б040.

От тогава минаха четири месеца. През това време мъжът, когото познаваше като Нехтян разкри истинското си име, също така й намекна и с какво се занимава. А Каси се чудеше на онази случайна среща, която тривиално вплете съдбите им.

Каси се събуди, когато чу някакво шумолене от другия край на поляната. Погледна чипа си, за да види времето. Борис закъсняваше с два часа. Тогава отново чу изпращяване на някой сух клон и се повдигна, за да види какво става. „Най-накрая той дойде!“ въодушевено изрече в ума си. В същия момент някой пристъпи зад нея и я обгърна, стискайки я като менгеме. В първия момент тя си помисли, че Борис се опитва да я изплаши, а в следващия, преди дори да разбере какво се случва, причерня й и тя засънува.

– Изправи се! – Чу раздран кръсък точно до ухото си. – Изправи се!

Чувстваше се слаба и изтръпнала. Не усещаше ръцете и краката си. Първо си го помисли: „Трябва да се изправя...“; Кракът й потрепна. След това усети, че някаква сила я вдигна и тя се облегна на гладка и студена стена. Със замъгления си поглед установи, че нещо много ярко се намира срещу нея, дори усещаше топлината му. Един войник деактивира магнитните гривни на ръцете й и след като ги раздели, рязко дръпна ръката й нагоре, доближи ги до металната стена и отново ги активира, при което те залепнаха силно за нея. Сега Каси стоеше изправена с вдигнати ръце под формата на буквата игрек и с крака, приковани едни към други. Тя се чувстваше изнемощала, но щом увиснеше, болката в китките й нарастваше и тя отново се изправяше, изразходвайки сетните си сили.

– Моля ви, боли ме! – почти неразбираемо каза тя.

– Каси Даниелс, личен номер 206012637822, дъщеря на Томас Даниелс, главен капитан на Алтер Проспект, и Розалин Даниелс, починала при строителен инцидент.

– Моля ви, какво съм сторила?

– Въпросът е какво си сторила на себе си, Каси! – с равен глас й отговори неизвестният.

Зрението на момичето започна да се възстановява, и тя установи, че се намира в просторна стая с метални стени. Тя беше в светлата част, а срещу нея бяха насочени два прожектора. Между тях стоеше мъж и тя можеше единствено да различи неговите контури.

– Нищо не знам! Защо съм тук?

– Нека ти обясня нещо. Ти беше заловена в зона, където не би имала никакво основание да се намираш. При проверката, в чипа ти беше открит вирус за преодоляване на защитите на системата. Не си спазила разпореждане на властите. Не си поискала разрешение за преминаване между палубите. И това са само част от нарушенията ти.

Каси мълчеше засрамено. Искаше й се той да спре да изброява, а да й каже какви ще са последствията за нея. Колкото се може по-скоро искаше да научи какво ще се случи.

– Фамилията ти е много уважавана на този кораб. Баща ти е заслужил офицер, който въпреки смъртта на съпругата си продължава да служи вярно на хората си. Ти самата, въпреки странностите си и отшелническият живот, можеше да постигнеш много успехи и да направиш много полезни дела за хората.

Направи впечатление на Каси, че мъжът говореше необичайно стегнато, с дълбок, уверен глас. Повечето й познати фъфлеха, мънкаха и използваха малобройни думи, за да се изразят, но не и той. След доста продължителна реч, когато мъжът направи кратка пауза, Каси събра смелост и го прекъсна:

– Какво ще се случи с мен?

Той се почувства подразнен, но все пак по контурите на лицето му се изписа усмивка на злорадство, сякаш очакваше този момент да настъпи. Изправи се и като черен силует се приближи до нея. Тя различи големият му нос и набръчканата кожа. Очите му бяха кръгли, а клепачите наполовина разтворени. Наведе се и като любопитен пес огледа лицето ѝ.

– Какво ще се случи с теб винаги е зависело единствено от теб, момичето ми. Аз съм тук, за да взема ролята на баща ти, който очевидно е нямал достатъчно време, за да се занимае с теб. И така. Каж ми, ти не обичаш ли баща си? Не помисли ли преди да сториш това. Аз разбирам младежкото безразсъдство, но винаги идва момент, когато трябва да се поеме отговорност за постъпките. А ти поставяш баща си в много коварно положение.

– Къде е той?

Мъжът не забеляза въпроса ѝ.

– Извънредните положения изискват извънредни мерки. Ето, че в момента си в доста неизгодна позиция. Естествено, ти може и да си мислиш, че ние от нищо си нямаме идея, но повярвай ми – това не е така. Знам, че работиш за някого и си мислиш, че всъщност те са твои приятели, но чуй какво имам да ти кажа аз.

Каси мълчеше и го гледаше с любопитство. Когато се убеди, че е спечелил вниманието ѝ, мъжът продължи:

– Искаш ли да знаеш как те открихме? – попита я той без да очаква отговор. – Ами по най-лесния начин – с охранителни камери, на които се вижда всичко. Още от момента, в който ти премина в работническото ниво без разрешение. Осъзнаваш ли какво означава това? Достатъчно си умна – някой те е пратил за зелен хайвер, както се казва. Решил е, че ти си достатъчно наивна, за да се вържеш. Знаеш ли, също така вирусът, който имаше на своя чип е толкова несъвършен, че шансът да подейства всъщност беше едно на милион. Но ние решихме да те пуснем през пропуска, за да видим за какво е цялата тази упоритост.

Мислите се гонеха в ума на Каси. Въпросите я разпъваха и тя се почувства толкова объркана, че просто искаше товарът да падне от гърдите ѝ.

– Имаш си работа с хора, на които не им пука дали ще те заловим, дали няма. Не знам какво са ти казали, не знам каква е целта им да те изпратят там. Може би ти ще ми кажеш. Но аз не искам да си измисляш. Искам истината – такава, каквато тя е за теб. Както ти казах извънредните обстоятелства изискват извънредни мерки. – Той отново направи пауза, за да разбере дали думите му са понятни за Каси, защото погледът ѝ действително беше мътен и блуждаещ. – В случая, ако си напълно искрена с мен, ние ще забравим за наказанията, които законът предвижда за диверсанти и които са сред най-строгите. Ще забравим това, а баща ти ще продължи да бъде действащ капитан на кораба, защото аз съм сигурен, че той не знае нищо по въпроса. Но, ако откажеш да съдействаш, ще предположа, че и двамата сте забъркани, и ще направя всичко възможно, с всякакви средства да разбере какви са били намеренията ти.

– Къде е татко?

– Ами къде... в съседната стая. С него също ще имаме да си говорим, защото и двамата сте заподозрени в съучастничество в организирането и опита за изпълнение на

диверсивен акт. Не си мисли, че заради високата му позиция, подозренията от него ще паднат. О-о-о, напротив.

След това мъжът източи врата си и погледна Каси право в очите. БАМ! Той удари с юмрук по металната стена, точно до дясната длан на Каси.

– Ще ти кажа какво се случва с предатели като теб! – изкряска се, при което лицето му от пълен покой сякаш се взриви и се изписа вълна от ярост. – Казвай! Казвай какво правеше там!

Сърцето й щеше да се пръсне и имаше чувството, че някой силно я стискаше за гърлото. Тя дори и да искаше, не можеше да изрече нищо, защото едва дишаше – дробовете и конвулсивно се свиваха.

– Д-д-д. – правеше невероятни усилия, за да изрече нещо, но просто не успяваше.

– Говори! – изсъска отново мъжа.

– Д-д-о-бре. – Каси желаше единствено да й дадат малко време, за да се успокои. Чувстваше се засрамена, унижена, объркана. Заради страха реши да не крие повече, тя наистина знаеше нещо и реши да го каже, само и само баща й да се отърве.

– Бях там, за да се срещна с Борис. – промълви момичето полугласно.

– Кой е Борис?

– Ами той, за когото всички говорят, че се занимава с атентати.

– Така, така! Значи все пак, имаш какво да ми кажеш.

– Да. Той ще сложи край на това. Няма да бъде сам.

– Кажи ми как изглежда. Ще трябва да съставим фоторобот.

– Само ме пуснете, моля ви! – личеше си, че Каси е на края на силите си.

Непознатият даде сигнал да двама военни, и когато те се насочиха към нея, той напусна стаята, като на излизане им прошепна нещо. Щом освободиха ръцете й, Каси рухна на земята и за малко да се нарани сериозно. Двамата опитаха да я накарат да ходи, но тъй като видяха, че е безнадеждно, единият я взе на ръце и я понесе през коридора, към друга стая. Там я остави да седне на метален стол, а срещу нея седна разпитващия. Тя си помисли, че те биха й дали момент на почивка, но осъзна, че той няма да се откаже, докато не получи това, което иска. А и след това не беше сигурна дали ще спази обещанието си към нея.

– Можеш да започваш. – подкани я той. – Като за начало – как изглежда той?

Каси даде негово подробно описание и щом приключиха, скицата му приличаше успешно.

– Кажи ми сега, защо те накара да преминеш през охраната и да отидеш в био парка?

– Защото трябваше да се срещнем там.

– Искаш да кажеш, че двамата имате романтична връзка? Ха-ха! – разпитващият се разсмя с хрипав, но гръмогласен смях. – Имаш още много да учиш, моето момиче. И имаш нужда от хора, които да ти покажат как да се оправяш на този свят.

– Бях сигурна, че той ме обича. Сега виждам, че ме е използвал.

– Използвал? Явно да... – той се замисли осъзнавайки очевидното. – Но за какво те е използвал? Какъв смисъл има да използва точно теб, та ти си просто едно момиче... Кажи ми, той какво ти е казал за себе си?

– Казвал ми е, че нелегално се е качил на кораба, след което е живял в работническо семейство. – Каси забеляза, че лицето на мъжа изведнъж стана угрижено. – Сега е един от главните в организацията си. Каза ми, че вие знаете, че има много светове, много планети, на които бихме могли да се заселим, но вие нарочно не допускате това, защото, ако се случи, то тогава няма да имате контрол над нас – светът ще е прекалено голям, за да ни подчините... Колко наивна съм била.

– Да, да, да. Глупава постъпка, но е разбираемо за млада тийнейджърка, която си пълни главата с глупости. . .

Гласът на разпитващия започна да става дълбок, но все по-тих и накъсан. Личеше си, че през главата му преминават много варианти. На своя страна, осъзнала реалността, че е била използвана и че вече няма какво да крие, Каси стана придобила увереност.

– Моля ви, единственото, което искам е да освободите татко, за да се върне на работа. Той няма нищо общо и съм готова да гарантирам за това с живота си!

– Баща ти! – изкряска се мъжът. – Той не навигира кораба, корабът към момента е на автоматичната система!

– Моля ви! – тя почти се разплака.

Но щом чу тези думи яростта изригна в душата на възрастния мъж. Той подскочи на крака и удари плесница на момичето, при която тя падна на земята и се сви. Той я гледаше с почервеняло лице, а в очите му горяха огънове. Пръхтеше през устата си и хвърляше слюнка.

– Тъпачка! Знаеш ли какво си направила? – думите му се изляха върху нея със своята тежест и тя почувства, че я притискат към земята.

Разпитващият излезе от кабинета. Каси постоа за секунда все така, след което при нея влязоха двама военни. Тя не виждаше лицата им, защото очите ѝ бяха пълни със сълзи, а и главата ѝ беше сведена от срам. Чувстваше се използвана, но и се ядосваше, че е предала Борис – въпреки всичко го обичаше. Военните ѝ помогнаха да стане и да седне отново на стола. Каси не искаше никой да вижда лицето ѝ, затова легна върху ръката си, а черната ѝ коса се разпиля по масата. Усещаше, че е направила ужасна грешка и че положението ѝ е отчайващо, затова започна да си спомня за най-хубавите времена от детството си.

Бяха на разходка с майка си сред дива, хълмиста местност с поля и борови гори. Беше ранна пролет и със свечеряването се появи хладна влага. Слънчевият диск се беше очертал като златна монета на ръба на хоризонта и постепенно започна да потъва в далечните хълмове. Небето беше чисто и изпод дълбините му милиардите звезди нямаха търпение да заблестят.

Бяха се навечеряли и измили съдовете, а след това двете излязоха на разходка и си приказваха за бъдещето. Каси, едва на шест години, се оглеждаше наляво и надясно, в опит да запомни всичко. Понякога тя тичаше напред, изпреварвайки майка си, за да отиде и да откъсне някакво цветенце, а след това ѝ го носеше. След това пък я закачаше някак и двете се гонеха из полето.

Докато се разхождаха, точно пред тях, сред високата трева, нещо сиво подскочи, шумолейки и тупкайки. Беше заек, чиято бяла, топчеста опашка подскачаше и бързо се отдалечаваше в привидно хаотични подскоци. Каси извика „Виж, мамо, зайче!” и тръгна да тича след него с надеждата да го улови. То почти веднага се скри в далечината, но въпреки, че вече не го виждаше, момиченцето продължи да го гони. Нещо в нея не ѝ даваше да се откаже – наивна детска надежда, която ѝ казваше да продължава да тича и че е напълно възможно да го стигне. Докато го преследваше, обаче, тя без да иска де препъна в един сплетен стрък трева и падна. Усети болка в десния си крак, но болка неопределена и далечна в първия момент. Болка, която се усети едва когато детето осъзна, че заекът е избягал и тя се заплака от срам и недоволство. Веднага при нея отиде майка ѝ и я прегърна. Започна да я успокоява, а Каси, сгушена, си мислеше: „Дали всички животинки си имат майки като мен, за да ги прегръщат?”

Ключалката на вратата отново прищрака и се отвори.



– Каси? – тя чу гласа на баща си и бързо се изправи. Избърса очите си и когато го видя да стои на вратата бързо отиде при него и двамата се прегърнаха. Той носеше униформата си, но белият ѝ цвят се беше зацапал, а копчетата бяха разкопчани. По челото му бяха избили капки пот.

– Момичето ми! Какво са ти сторили?

Целуна я по главата. Веднага след това се обърна към разпитващия, който влезе в стаята.

– Дъщеря ми ще се прибере в каютата си. Тя се е съгласила да сътрудничи. Бихте могли да говорите с нея, когато си поискате, но сега се нуждае от почивка.

– Не, дъщеря ви ще остане. Имаме още много да говорим с нея.

– Ще говорите, има време за това. Но да знаете, че ако не я освободите веднага, ще трябва да си търсите друг човек, който да ви решава кризата. Защото аз оставам с нея.

Мъжът го загледа, сбърчил вежди, заплашително. Очакваше, че погледът му ще го накара да размисли, но след като това не се случи, просто се съгласи.

Каси се прибра в каютата си, съпроводвана от двама военни, които след това застанаха пред вратата ѝ. Когато влезе, още преди да се съблече, тя включи системата си. Още в началото, на монитора ѝ се появиха автоматични съобщения от централната система. Те предупреждаваха, че системата не функционира правилно. Каси погледна второто съобщение. То също беше от централната система, но текстът беше по-странен:

*Опозиционната организация на Alter prospect ви изпраща това съобщение. Прочетете го внимателно. То засяга всички хора.*

*Съобщаваме ви, че от днес съпротивата ни е всеобща. Днес успяхме да придобием контрол над част от навигационните, живото поддържащите и комуникационните системи на космическия апарат. Това бе началото на устрем за промяна.*

*Преди време беше открит естествен спътник на планета, към чиито условия човекът и голяма част от биоразнообразието биха могли да се адаптират. Спътникът е на разстояние две години при настоящата ни скорост. За да бъде приспособена за живот ще са необходими още девет години. Призоваваме всички хора да запазят спокойствие и да изпълняват настоящите си задължения до момента, в който ще бъде сложен край на потисничеството.*

*Съобщението да бъде разпратено на всяка база данни на Alter Prospect. Съобщението ще съдържа сбор от сканирани литературни, музикални, изяци и други произведения на културния човек, които до този момент не бяха достъпни до нас. Достъп до тях ще имат всички хора.*

Когато отвори съдържанието на литературните произведения, Каси осъзна, че това бяха всички книги, които тя беше сканирала и обработила. Това беше целият неин труд, който тя беше свършила само от любов и старание. Той беше разпространен и от него щяха да се възползват всички хора. За нея беше трудно да го осъзнае, но се почувства приятно. Испита желание да продължи, стига да имаше възможност за това.

Само че беше твърде изтощена. Беше слаба, чувстваше се самотна. Не искаше да остава насаме с мислите си, защото те бяха безпощадни. Измъчваше я неизвестността, за баща ѝ, за Борис. Влезе в тясната санитарната кабинка, където пушна душа и влезе под него. Затвори очите си и обля лицето си с вода. Желаше да почувства, че водата отмива чувствата ѝ. Първо усети, че сърцето ѝ се свива, а след това очите ѝ се насълзиха. Сълзите бързо бяха отмивани, но тя усещаше тяхното отронване. Заплака и се свлече на земята, а водата продължаваше да тече също като дъжд. Постоя така за известно време. Плачеше, докато не изрази всяка емоция, насъбрала се в нея. И макар,

че никой не я чу или видя, чувствата вече бяха извън нея. Когато събра достатъчно сили, за да се изправи, подсуши се и си легна, забравила за всичко от деня. Засънува... своята майка.

## ЕПИЛОГ

*Каси, ти си моето смело момиче, което вижда цветовете в черната бездна. Надявам се да изпълниш моята последна молба с указания и да намериш това писмо, написано на хартия.*

*Не знам дали ще разбереш защо постъпих по този начин с теб, но затова тук ще ти споделя мотивите си, а ти ще решиш сама за себе си. Трябва да ти кажа, че винаги съм те обичал. Нашата първа среща, която не беше случайна, за мен беше изненада, защото не очаквах да видя прекрасното момиче, което си. От този момент ми беше все по-трудно да изпълнявам плана си, знаейки на какви изпитания ще бъдеш подложена заради мен. Знаех, че те ще разбият твоя свят, но нямах избор и с цената да те загубя аз ти дадох указания с ясната цел ти да бъдеш заловена.*

*Тъй като едва ли ще го разбереш от другаде, трябва да ти кажа защо беше толкова важно това да се случи и защо беше необходимо точно ти да бъдеш човека, който да започне нашата кауза. Хората, срещу които се борим са свикнали да броят парите си и в свят без пари са безполезни за себе си и за другите. Мислихме много по този въпрос. Първата идея бе да се вдигнем на бунт, но тя бързо отпадна, защото жертвите ще са многобройни и пак няма да успеем срещу тяхната организация. Но след много обсъждане и не без противници, стигнахме до една обща идея, за чието изпълнение се нуждаехме от теб.*

*Освен че на своята карта имаше един твърде явен вирус, на нея имаше и втори вирус, който проникна в централната система, когато полицаите са я свързали, за да проверят данните ти. От този момент ние получихме достъп до системите и започна разпространението на информацията. Баща ти и неговият екип бяха единствените, които можеха да противодействат на автоматичните системи, затова трябваше да ги отстраним и корабът да бъде оставен на автоматична навигация. Когато осъзнаха грешката си да го задържат за разпит беше късно и ние вече бяхме успели. След като проникнахме в системите, въздействахме на растителните видове в био центъра, както и на останалите функционални протоколи. Безвъзвратно, космическият апарат, на който живеем ще започне да се разпада и този процес не може да бъде спрян. Но всичко е отлично планирано и съгласувано, така че да успеем да се установим на новия свят. Това беше единствения начин, по който да избегнем кръвопролития, макар че борбата ни няма да спре дотук. Ние разпространихме твоите книги, защото хората имат нужда от тях и правото да ги използват. Те много ще помогнат на хората да възвърнат човечността си, с която трябваше да се разделят с напускането на земята.*

*Вече знаеш, че сме се насочили към спътника. Там ще бъдем свободни и ще живеем така както на земята. Макар и след години... надявам се, че ще се срещнем отново с теб.*

*Обичам те! Твой Борис.*

Теодор Марков  
ALTER PROSPECT

Разказ

Редактор: Теодор Марков, Деница Держицка-Маркова  
Българска. Първо издание. Електронна книга.

Език: български

Издава „Организация за равенство и развитие на обществото“

За контакти и повече информация:

**<http://www.teddymarkov.com>**

**Тел.: 0884523678**

**Email: [me@teddymarkov.com](mailto:me@teddymarkov.com)**

Published by Teodor Markov at Smashwords.